

Για το φασισμό

Εισαγωγικά

Ο Φασισμός ήρθε στο μεσοπόλεμο και άφησε μια χαραγματιά στην ανθρωπότητα τόσο βαθιά, που όμοιά της δεν θα βρούμε. Προίκα του ένας καμβάς με απέραντο πόνο, φωτιά, καπνό και συντρίμμια. Στις μέρες του, η ζωή και ο θάνατος ήταν συνώνυμες λέξεις. Η εποχή εκείνη πέρασε και κάποιοι διακήρυξαν την «ήττα του φασισμού», κάποιοι άλλοι λίγοι όμως, μέμφθηκαν και λοιδορήθηκαν γιατί είπαν «νικήθηκε ο φασισμός, αλλά όχι και οι αιτίες που τον γεννούν».

Φτάνουμε στο σήμερα και βλέπουμε τον φασισμό να ορθώνεται ξανά σε ολόκληρη την Ευρώπη, με την ίδια απειλητική και δύσοσμη όψη όπως τότε. Αυτή τη φορά για να μην κάνουμε το ίδιο λάθος θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας την άποψη ενός Γερμανοεβραίου διανοητή: «Όποιος δεν θέλει να μιλήσει για τον καπιταλισμό, δεν πρέπει να μιλάει και για τον φασισμό». Και εμείς συμφωνούμε απόλυτα. Έτσι, για να καταλάβουμε τον φασισμό θα πρέπει να ανατρεξούμε στη μήτρα που τον γεννά, τον καπιταλισμό.

Ο Καπιταλισμός και προπαγάνδα

Ο καπιταλισμός, ως ένα σύγχρονο εκμεταλλευτικό σύστημα, χαρακτηρίζεται από μια μικρή μειοψηφία η οποία, επειδή είναι ιδιοκτήτρια των κυριότερων μέσων παραγωγής, καθορίζει τη μοίρα της κοινωνίας ελέγχοντας σχεδόν αποκλειστικά την οικονομική και πολιτική εξουσία. Η κατάλληλη προπαγάνδα είναι το βασικό όπλο με το οποίο μια μειοψηφία γίνεται παντοδύναμη και καταφέρνει να εξουσιάσει την πλειοψηφία και η πεμπτουσία αυτής της προπαγάνδας λέει το εξής: η σκανδαλώδης ανισότητα που υπάρχει στα εισοδήματα και στην ποιότητα ζωής των πολιτών μιας χώρας είναι μικροδιαφορές και δευτερεύουσας σημασίας, ενώ σημαντικότερα στοιχεία είναι η κοινή εθνικότητα, η κοινή γλώσσα και η κοινή εθνική υπόσταση.

Οι ολιγάρχες του πλούτου στην Ελλάδα, όπως και σε κάθε χώρα, είναι οι απόλυτοι κυρίαρχοι του παιχνιδιού. Η συμμορία αυτή, παρά τις εσωτερικές αντιφάσεις και ανταγωνισμούς της, έχει απόλυτο συμφέρον να υποβαθμίζει τις πραγματικές αιτίες διάκρισης των πολιτών που αναφέρθηκαν, και επιδιώκουν συστηματικά να λένε ότι «σημασία έχει ότι είμαστε όλοι Έλληνες». Είναι χαρακτηριστικά αλώςτε τα λόγια του ίδιου του προέδρου των ελλήνων ολιγαρχών Δασκαλόπουλου (ΣΕΒ) ότι «πρέπει όλοι οι Έλληνες να καταλάβουμε ότι βρισκόμαστε στο ίδιο καράβι που βυθίζεται». Φίλε Δασκαλόπουλε, συμφωνούμε και εμείς μαζί σου ότι είμαστε στο ίδιο καράβι που βυθίζεται, μόνο που κάποιοι πολλοί βρίσκονται στα σκοτεινά αμπάρια του πλοίου ενώ κάποιοι άλλοι λίγοι ζουν σε σουίτες των επάνω ορόφων. Και όταν το καράβι βυθιστεί, οι σωσίβιες λέμβοι φτάνουν μόνο για τους επάνω ενοίκους, ενώ οι χαμηλοί τρόφιμοι πάντα καταλήγουν στον πάτο της θάλασσας.

Οι ολιγάρχες του πλούτου ελέγχοντας απόλυτα το σύστημα και τα ΜΜΕ, έχουν τη δύναμη να επιβάλλουν την άποψή τους ύπουλα και με κομψότητα: το δικό τους πρόβλημα το μετατρέπουν σε πρόβλημα όλου του έθνους, οι δικές τους ανάγκες γίνονται ανάγκες όλου του έθνους, και κάθε φορά το συμφέρον τους παίρνει τη μορφή του «εθνικού συμφέροντος». Αυτή η διαδικασία λειτουργεί αποδοτικά τον καιρό της σχετικής ευημερίας και της τάξης. Τι γίνεται όμως όταν το σύστημα μπαίνει σε κρίση; Τι γίνεται όταν το πλοίο μπάζει νερά και κάτω στα αμπάρια ο κόσμος πνίγεται από τη βίαη φτωχοποίηση;

Τον καιρό της κρίσης, το μίσος και η οργή των εκμεταλλεόμενων χτυπάει κόκκινο, αφού μεγάλο μέρος από εργαζόμενους και αυτοαπασχολούμενους έγιναν άνεργοι, χιλιάδες μικρομεσαίοι έβαλαν λουκέτο και όσοι εργάζονται ακόμα βλέπουν να κατηφορίζουν οι μισθοί και να ανηφορίζουν οι φόροι. Οι μάζες τότε, καθώς βράζουν από αγανάκτηση, αρχίζουν να σπάνε τα καλούπια τους και να ξεχαντρώνονται από τις ράγες τους. Οργανώνουν εστίες αντίστασης στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές, στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, αρχίζουν να αμφισβητούν την ιεραρχία και το διευθυντικό δικαίωμα, αρχίζουν να μην υπακούουν στους νόμους, να απεργούν μαζικά, με μια φράση: αρχίζουν να αμφισβητούν το σύστημα. Τώρα πια, η προπαγάνδα, ο κοινοβουλευτισμός και όλα τα συμβατικά όπλα της «Δημοκρατικής Διακυβέρνησης» που έκαναν μια χαρά τη δουλειά τους την «ομαλή περίοδο» εξουσιάζοντας τις μάζες, γίνονται αδύναμα και άρα ανεπαρκή. Στη νέα περίοδο που αναδύεται, το σύστημα χρειάζεται ένα ειδικό εργαλείο για την περίσταση, ένα κατάλληλο όπλο για την αντιμετώπιση μιας κοχλάζουσας κατάστασης που μπορεί να γίνει απειλητική για την εξουσία της ολιγαρχίας. Τέτοιο εργαλείο είναι ο φασισμός, τον οποίο γεννάει το ίδιο το σύστημα ως αδήριτη ανάγκη.

Ο φασισμός εν δράση.

Στη νέα αυτή περίοδο οι ολιγάρχες του πλούτου βρίσκονται σε δεινή θέση. Από τη μια πρέπει να σώσουν ότι μπορούν από κέρδη τους και από την άλλη πρέπει να διαχειριστούν την οργή των εκμεταλλεόμενων μαζών πριν αυτή μετατραπεί σε ορμητικό ποτάμι και τους πνίξει. Ο φασισμός, είναι η λύση και για τα δύο προβλήματα. Μέσα στη φασαρία και την οχλαγωγία της κρίσης, είναι η βροντερή φωνή που με στόμφο θα υποδείξει ξανά στις μάζες πιο είναι το «εθνικό συμφέρον», ταυτίζοντάς το για άλλη μια φορά με το συμφέρον της ολιγαρχίας. Με αφετηρία τον ήδη από την παιδική ηλικία βαθιά ριζωμένο εθνοκεντρισμό στη συνείδηση των μαζών, ο Φασισμός τον απογειώνει και τον επεκτείνει στο έπακρο βάζοντας τη δική του αισχρή πινελιά, αυτή του «αίματος», της «ράτσας» και της «ανώτερης φυλής».

Εκμεταλλεούμενος την μαζική αγανάκτηση, τα μεσαία στρώματα που συνθλίβει η κρίση και πατώντας επάνω στη χαμηλή πολιτικοποίηση των μαζών που όλο τον καιρό καλλιεργούσε ο καπιταλισμός με τα απολίτικα πρότυπα που προωθούσε, ο Φασισμός, με την κατάλληλη δημαγωγία καταφέρνει να μετατραπεί σε μαζικό κίνημα με χιλιάδες ορκισμένους πιστούς. Αφού πρώτα δημιουργήσει το μύθο περί «ανώτερης ράτσας», αρχικά πείθει μια μεγάλη μάζα από χαμηλά-εργατικά στρώματα ότι υπάρχει ένας «εσωτερικός εχθρός», που φυσικά ανήκει σε μια άλλη ράτσα κατώτερη, και αυτός ευθύνεται για τα δεινά τους (π.χ. Εβραίοι, μετανάστες). Μετά εκτρέπει τη δίκαιη οργή τους πέρα από τους πραγματικούς δυνάστες και τη διοχετεύει σε ανώδυνα κανάλια και μακριά από το πρόβλημα. Πείθει επίσης και μια μικρότερη μάζα μεσαίων στρωμάτων, που τον καιρό της κρίσης έχει κυριολεκτικά συνθλιβεί κάτω από την ανταγωνιστική μπότα των μονοφαγάδων ολιγαρχών, και τους υπόσχεται ότι θα τσακίσει την απληστία τους που τα θέλουν όλα δικά τους.

Και οι δύο ομάδες, τόσο τα μεσαία όσο και τα χαμηλά στρώματα, που αμφότεροι γίνονται δωρητές σώματος του Φασισμού, θα απογοητευτούν οικτρά. Όταν καταλάβουν ότι έσκαψαν τον ίδιο τους το λάκκο θα είναι αργά, ήδη θα βρίσκονται εγκλωβισμένοι μέσα σε αυτόν. Πουθενά δεν πήραν την εξουσία οι φασίστες, εάν προηγουμένως δεν είχαν πάρει το πράσινο φως από τους ολιγάρχες του κάθε τόπου.

Όσοι δεν γίνουν φασίστες ή αρωγοί και δεν ακολουθήσουν εθελοντικά τις φασιστικές ντιρεκτίβες αρνούμενοι να αγαπήσουν κόπρανα, θα έρθουν αντιμέτωποι

με την πιο βίαιη καταστολή. Τα πιο μαχητικά κομμάτια της κοινωνίας, που έχουν προοδευτικό χαρακτήρα και προβάλλουν αιτήματα για μια άλλη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, και ξεσκεπάζουν τον ρόλο του Φασισμού, είναι ο νούμερο ένα στόχος των Φασιστικών ταγμάτων. Συνδικάτα, επιτροπές πόλης, αυτοοργανωμένες δομές αλληλεγγύης και κάθε εστία αντίστασης που αναπτύχθηκε τσακίζεται βίαια. Ο Φασισμός απορροφάει όλη την οργή των θυμάτων της κρίσης και παρουσιάζεται ως ο τιμωρός των ενόχων, και όσους δεν μπορεί να απορροφήσει απλά επιδιώκει να τους εξαφανίσει.

Είναι κοινή πεποίθηση ότι Φασισμός είναι απλά μια απολυταρχική μορφή διακυβέρνησης, ότι είναι κυρίως ο αυταρχισμός και η βίαιη επιβολή της βούλησης σε άλλους ανθρώπους. Δεν είναι μόνο αυτό ο φασισμός. Εμπεριέχει σαφώς όλα αυτά ως δομικά συστατικά του, αλλά είναι κάτι πολύ περισσότερο. Είναι η πιο δηλητηριώδης απόσταξη ενός άδικου και εκμεταλλευτικού συστήματος, την οποία ξερνάει όταν απειλείται προκειμένου να σωθεί και να επιβιώσει. Ο Φασισμός είναι η προσωποποίηση της μεγαλύτερης ήττας της κοινωνίας, της μεγαλύτερης χαμένης ευκαιρίας. Τον καιρό που η πλειοψηφία εξεγείρεται ενάντια στο σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα, ο Φασισμός παρεμβαίνει και παραμορφώνει, σαν το χειρότερο βιτριόλι, τη δίκαιη αγανάκτηση σε αυτοκτονικό δηλητήριο. Από τον ωκεανό των θυμάτων, διαλέγει το πιο αδύναμο κομμάτι και το βαφτίζει θύτη, αφήνοντας τον πραγματικό θύτη απέξω. Ακριβώς αυτή είναι η υπερπολύτιμη προσφορά του στο σύστημα.

Ο Φασισμός στην Ελλάδα σήμερα.

Πολλοί σήμερα θα πουν ότι αφού οι φασίστες είναι παιδιά του συστήματος, τότε γιατί διώκονται και πάνε φυλακή; Η απάντηση είναι εύκολη.

Οι ολιγάρχες του πλούτου κάθε χώρας δεν είναι άνθρωποι εκδικητικοί, δεν είναι αιμοσταγείς δικτάτορες που θέλουν να ρέει το αίμα στους δρόμους, έτσι απλά για να ρέει. Θέλουν να ελέγχουν τον πλούτο, την πολιτική εξουσία, θέλουν να είναι η ηγέτιδα τάξη της κοινωνίας, να έχουν τους πάντες στη δούλεψή τους. Όλα αυτά αρέσκονται να επιτυγχάνουν μέσα σε «ειρηνικά» καθεστώτα, υπενδεδυμένα με το μανδύα της δημοκρατίας, για να πλασάρουν την άποψη ότι έχουμε το καλύτερο κοινωνικό σύστημα που υπήρξε ποτέ, και να εξασφαλίζουν έτσι μια «ταξική ειρήνη» απαραίτητη για τη μακροζωία της εξουσίας τους. Ο Καπιταλισμός άλλωστε, βολεύεται πολύ καλύτερα με τον κοινοβουλευτισμό παρά με τη Φασιστική δικτατορία. Όλοι προτιμούν να έχουν την εξουσία και τον πλούτο σε ένα ήρεμο περιβάλλον, κανείς δεν θέλει φασαρίες και εντάσεις, που ενδέχεται να έχουν απρόβλεπτες συνέπειες. Επιπλέον, το γεγονός ότι οι ολιγάρχες είναι απόλυτοι κυρίαρχοι σε ένα «δίκαιο» παιχνίδι που εκτυλίσσεται σε ένα «δημοκρατικό» περιβάλλον, που όλοι έχουν «ίσες ευκαιρίες» και «ίδια δικαιώματα», είναι κάτι που τους προσδίδει επιπλέον κύρος. Παρουσιάζονται ως οι μεγάλοι νικητές σε έναν αγώνα, όχι στημένο, αλλά καθαρό, είναι οι καλύτεροι.

Με αυτή τη λογική, στην Ελλάδα, παρά την οικονομική κρίση και τα έκτροπά της, το πρόγραμμα που επιβάλλει η συμπαρατάξη εγχώριας και ξένης ολιγαρχίας εφαρμόζεται με επιτυχία. Θα λέγαμε καλύτερα ότι «τα μνημόνια εφαρμόζονται κατά γράμμα με ορισμένες δικαιολογημένες αντιδράσεις» και μάλιστα όλα αυτά μέσα σε συνθήκες κοινοβουλευτισμού και δημοκρατίας. Συνεπώς, δεν υπήρχε κανένας λόγος, καμιά ανάγκη φασιστικής διακυβέρνησης του ελληνικού κράτους, εφόσον τα συμφέροντα της ολιγαρχίας εξασφαλίζονται έτσι και αλλιώς και με ειρηνικό τρόπο, χωρίς πολλές ακρότητες.

Επιπλέον, η Ελλάδα, κράτος μέλος του «λίκνου» του πολιτισμού και της Δημοκρατίας, μέλος όχι απλά της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά και της Ευρωζώνης, δεν θα μπορούσε να κυβερνιέται από μια ναζιστική συμμορία αν δεν υπήρχε πραγματικά αδήριτη ανάγκη.

Δεν παραβλέπουμε το γεγονός ότι οι παρούσες Κυβερνήσεις, που υποτίθεται λειτουργούν εντός του κοινοβουλευτισμού, εφαρμόζουν και αποδέχονται απαράδεκτες ως και φασιστικές πρακτικές και συμπεριφορές (π.χ. βασανιστήρια στη ΓΑΔΑ). Παρόλα αυτά όμως, το σύστημα στην Ελλάδα τα καταφέρει μια χαρά και άρα δεν χρειάζεται, τουλάχιστον για την ώρα, κανένα φασιστικό καθεστώς Μιχαολιάκου αφού βολεύεται με το «Δημοκρατικό καθεστώς» των Σαμαράδων και Βενιζέλων. Η φασιστική ηγεσία στην Ελλάδα, δεν σεβάστηκε αυτόν τον απαράβατο κανόνα και ήθελε να εγκαθιδρύσει φασιστική δικτατορία, ενώ κάτι τέτοιο ήταν αχρείαστο και υπερβολή για την περίσταση. Έτσι κατέληξε στη φυλακή.

Άλλωστε, είδαμε καθαρά ότι οι ίδιες δυνάμεις που επέβαλαν στην ελληνική κυβέρνηση την απομόνωση των φασιστών της Χρυσής Αυγής (ΗΠΑ, ΕΕ), ήταν ακριβώς αυτές που χρησιμοποίησαν και χρηματοδότησαν τους φασίστες του Κιέβου με σκοπό να εγκαθιδρύσουν μια κυβέρνηση φίλα προσκείμενη στα δυτικά συμφέροντα και όχι στα ανατολικά.

Έτσι επιβεβαιώνεται πανηγυρικά ότι η ελληνική κυβέρνηση, οι ΗΠΑ και η ΕΕ δεν είναι δημοκράτες αντιφασίστες και ότι ο Φασισμός, παραμένει ισχυρό εργαλείο του συστήματος το οποίο χρησιμοποιείται ανάλογα με την περίσταση.

Τρία σύντομα συμπεράσματα

Ως ομάδα, τασσόμαστε με αυτούς που θέλουν μια άλλη κοινωνία, καλύτερη και ομορφότερη. Και μέσα από τις παραπάνω σκέψεις, προκύπτουν για εμάς τρία σημαντικά συμπεράσματα.

Το πρώτο συμπέρασμα από τα προαναφερθέντα, είναι ότι ο Φασισμός αποτελεί γέννημα θρέμμα του βάρβαρου συστήματος που επικρατεί. Ο Φασισμός όχι απλά δεν είναι αντισυστημικός, αλλά είναι φύλακας άγγελος του συστήματος, είναι αυτός που σώζει το σύστημα την ύστατη στιγμή αδιαφορώντας για το κόστος σε αδικοχαμένες ανθρώπινες ζωές.

Το δεύτερο συμπέρασμα είναι δεν υφίστανται θεσμικός αντιφασισμός. Αυτό διότι ο Φασισμός δεν μπορεί και δεν πρόκειται εκ των πραγμάτων να αντιμετωπισθεί από τους θεσμούς το ίδιο του συστήματος που και αυτός υπηρετεί. Ο δήθεν αντιφασισμός των Ελληνικών κυβερνήσεων και όλων των δυνάμεων του λεγόμενου «Δημοκρατικού τόξου» είναι εφήμερος και κατ εντολή, και γνωρίζουμε ότι όταν το σύστημα χρειαστεί τον φασισμό θα κάνουν στην άκρη. Δεν μπορούμε να αναθέσουμε σε κανέναν την αντιμετώπισή του. Ο Φασισμός αντιμετωπίζεται έξω από τους υπάρχοντες θεσμούς και πέρα από τα συστημικά μονοπάτια, από εμάς τους ίδιους, με εξωθεσμικές αυτοοργανωμένες δομές και με νέες πλατιές αντιφασιστικές συμμαχίες των καταπιεσμένων.

Το τρίτο και τελευταίο συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι ο δρόμος για μια άλλη κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση και χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους, αναγκαστικά περνάει μέσα από τη συντριβή του Φασισμού. Στην δύσκολη στιγμή οι ολιάρχες του πλούτου για να σωθούν θα εκθρέψουν και θα ξαμολήσουν τις μανιασμένες φασιστικές τους ορδές. Όσοι αναγνωρίζονται ως προοδευτικοί και δεν αναγνωρίζουν αυτή την αλήθεια, ή πλανώνται ή δεν πιστεύουν πραγματικά σε κάτι άλλο πέρα από αυτό που ήδη υπάρχει.

Η νίκη του φασισμού την ύστατη στιγμή σημαίνει επιστροφή στην βαρβαρότητα, η συντριβή του σημαίνει νέο ξεκίνημα με νέους ορίζοντες.

ΡΩΓΜΗ ΣΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ

Αυτοοργανωμένη Συλλογικότητα στο Μενίδι
rogmi-menidi.weebly.com